

til Sygekasserne, han vil have. Hvorvidt det er rimeligt at fremsætte et saadant Krav, er noget, man kan tale om. Mig forekommer det urimeligt, thi andet end en ganske simpel Kontingentforhøjelse kan der formentlig ikke være Tale om. At løse forsikringsmæssigt Spørgsmaalet om Invaliditet er ganske sikkert umuligt. At løse forsikringsmæssigt det Problem, hvilken Erstatning de paagældende skal have for forskellige Grader af Invaliditet, hvorvidt Invaliditeten er erhvervet i en Arbejdsgivers Tjeneste og hvilken Arbejdsgivers Tjeneste, eller den er erhvervet ved at gaa paa Bal o. s. v., bliver saa uoverkommeligt, at det ganske sikkert er rigtigt, hvad der bestandig er gjort gældende fra meget sagskyndig Side, at her staar man nærmest overfor noget, der er uløseligt.

Jeg har ogsaa forstaaet, at det ærede Medlem i og for sig ikke tilstræber en saadan selvstændig Invaliditetsforsikring, men blot en vis Ydelse fra de paagældende forsikrede. Jeg vil herom fremdeles hævde, at den yder de igennem deres Kontingent til Sygekasserne. Synderlig videre end det, som man nu paa Grund af det voksende Prisniveau er naaet til af Kontingentydelse, kan jeg ikke ret vel tænke mig, man kan gaa til. Ej heller vilde det være rimeligt under Hensyn til, at Staten dog i øvrigt støtter Sygekassernes Medlemmer med et Statstilskud, hvis Formaal er at holde Kontingentet lavere nede, end det maatte være, hvis de selv skulde bære Forsikringen.

Ogsaa paa dette Punkt gælder, hvad jeg tidligere har sagt, at man er i meget nøje Overensstemmelse med den engelske Lovgivning og i langt højere Grad end med anden Lovgivning. Det ærede Medlem talte igen derom og mente fremdeles at kunne faa nogen Forskellighed frem, idet han vilde hævde, at de i England har det anderledes og bedre, end det her paatænkes. Det er ganske urigtigt. Maaske jeg misforstod det ærede Medlem, men jeg tror, jeg forstod ham rigtigt saaledes, at han mente, de i England havde en Lov, der omfattede baade Alderdomsforsorg og Invaliditet. Det er ikke rigtigt. De har en Alderdomsforsørgelseslovgivning af 1908, dertil er senere, nemlig i 1911, kommet en Lov, der omfatter Syge-, Invaliditets- og Arbejdsløshedsforsikring. Det er i meget høj Grad det samme, der her foreslaas, nemlig at udvide Sygekasselovgivningen til ogsaa at omfatte Invaliditetsforsikring. Jeg kan ikke tænke mig, at vi ogsaa ind under den samme Lovgivning skulde drage Arbejdsløsheds-

forsikring; men det maatte i alt Fald være Følgen, hvis vi slavisk skulde følge det engelske Forbillede.

Men det, som har Betydning i denne Sammenhæng, hvori vi i Dag forhandler, er, at den engelske Lov omfatter paa een Gang Sygekasser og den Forsikring mod Invaliditet, som er stillet til Raadighed for Folk indenfor en vis Aldersgrænse, og dette Spørgsmaal løses ikke forsikringsmæssigt, ikke ved en Udgranskning af Forsikringsrisikoen for de enkelte Invaliditeter, det løses ved et ensartet Kontingent for alle Mænd og et andet ensartet Kontingent for alle Kvinder, et Kontingent, der paa een Gang omfatter Dagpenge, Lægehjælp og Hospital og sluttelig, hvis de kommer i den Forlegenhed, ogsaa Retten til en vis Invaliditetsunderstøttelse. Og for denne Forsikring betaler de engelske Medlemmer langt mindre, end der vil blive Tale om, at de danske Medlemmer skal betale til deres Sygekasser. Det er ganske rigtigt, at den danske Lovgivning saa ogsaa vil stille og stiller Medlemmerne gunstigere, hvilket jeg kun kan anse for rimeligt og glædeligt og stemmende med hele den Udvikling, vi lykkeligvis har været inde paa herhjemme i Modsætning til andre Lande. Det maa erindres, at baade med Hensyn til Sygeforsikring og Alderdomsunderstøttelse er Danmark begyndt langt tidligere end England; og at der er foregaaet en Udvikling, der har ført os op i et højere Plan herhjemme, er kun rimeligt.

Den Uoverensstemmelse, som det ærede Medlem paa dette Punkt tilstræber at vise, der er, er altsaa ikke til Stede, lige saalidt som den synes at være til Stede, hvad selve Sagen angaar. Som alt nævnt er Forskellen imellem, hvad jeg har tilladt mig at foreslaa, og hvad det ærede Medlem og hans Parti maatte ønske, meget minimal, hvis vi da skal bedømme det ærede Medlems Partis Standpunkt efter det ærede Medlems Tale i Dag — muligvis var Forskellen større, hvis man skulde bedømme den efter Tonen i Gaar.

Med Hensyn til den Uoverensstemmelse, som det ærede Medlem søgte at konstruere mellem mit Partis Ordfører og mig, har mit Partis Ordfører, det ærede 10de Medlem for Hovedstaden (Borgbjerg), allerede imødegaaet ham. Jeg skal blot tilføje, at heller ikke jeg har i Dag udtalt noget kategorisk om, at Arbejderne ingen Stigning har opnaaet. Jeg har sagt, at den Stigning, der var opnaaet, ikke var saa betydelig, at den i mindste Maade berettigede til at lægge nye store Byrder paa de paagældende.